

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencle, MA ve věci

žalobců:

a) **Scania Czech Republic s.r.o.**, IČO 61251186
sídlem Sobínská 186, 252 19 Chrást'any

b) **Dopravní společnost Ústeckého kraje, příspěvková organizace**,
IČO 06231292
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Kramářem, LL.M.
sídlem Křižovnické nám. 193/2, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

za účasti osoby

zúčastněné na řízení:

SOR Libchavy spol. s r. o., IČO 15030865
sídlem Dolní Libchavy 48, 561 16 Libchavy

**o žalobách proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 19. 7. 2019,
č. j. ÚOHS-R0080,82/2019/VZ-19888/2019/322/HSc,**

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 7. 2019, č. j. ÚOHS R0080,82/2019/VZ-19888/2019/322/HSc, a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 4. 2019, č. j. ÚOHS-S0033/2019/VZ-10768/2019/541/AHr, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 20 456 Kč, a to k rukám Mgr. Martina Kramáře, LL.M., advokáta se sídlem Křižovnické nám. 193/2, 110 00 Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 4. 2019, č. j. ÚOHS-S0033/2019/VZ-10768/2019/541/AHr (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) podle § 264 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“) uložil žalobci b) (dále též „zadavatel“) výrokem I. zákaz plnění rámcové dohody na dodávky autobusů uzavřené dne 28. 12. 2018 mezi žalobci a) a b) v zadávacím řízení na veřejnou zakázku „Nákup linkových autobusů pro regionální dopravu v oblasti Ústeckého kraje – částečně nízkopodlažní autobusy délky 12 m“ a výrokem II. povinnost k úhradě nákladů řízení. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že daná rámcová dohoda byla uzavřena v rozporu s § 254 odst. 1 písm. a) ZZVZ, neboť skutečnost, že v předchozím otevřeném řízení nebyly podány žádné nabídky, způsobil zadavatel svým nezákonným postupem. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojili žalobci rozklady, na základě nichž předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 19. 7. 2019, č. j. ÚOHS R0080,82/2019/VZ-19888/2019/322/HSc (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil výrok I. prvostupňového rozhodnutí a potvrdil jeho výrok II. Změnou předseda žalovaného zúžil okruh zadávacích podmínek předchozího otevřeného řízení, které měly podle prvostupňového rozhodnutí vytvářet bezdůvodné překážky hospodářské soutěže. Podle předsedy žalovaného byl takovou nezákonnou zadávací podmínkou pouze požadavek na minimální objem palivových nádrží 300 l.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce a) se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá nezákonnost z důvodu nesprávného posouzení otázky diskriminační povahy požadavku zadavatele na objem palivové nádrže. Za nepřipustnou diskriminaci je třeba považovat až takový postup, kdy zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením zjevně nepřiměřených podmínek, které nemají vazbu na plnění veřejné zakázky. Nelze po zadavateli požadovat, aby jednotlivé požadavky zdůvodňoval vyčerpávajícím způsobem. Žalovaný nepřipustně dovodil, jak měl zadavatel své požadavky na dojezd definovat, čímž překročil meze správního uvážení. S větším objemem palivové nádrže je nepochybně spojen větší dojezd a snížení intervalu mezi tankováními. Jde o požadavek odůvodněný legitimními a objektivními potřebami zadavatele. Zadavatel zohlednil i průměrnou spotřebu vozidla, když ji učinil součástí hodnocení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dále vnitřně rozporné. Na rozdíl od hodnocení požadavku na minimální kapacitu akumulátoru svých baterií při hodnocení požadavku na objem palivové nádrže se žalovaný nezabýval tím, nakolik je tento požadavek na trhu standardní a zda by případná výměna palivové nádrže mohla být spojena s výraznějšími dodatečnými náklady a komplikacemi. Jedná se o jednoduchou, levnou a běžnou záležitost. Žalovaný rezignoval na zkoumání otázky možného dopadu a nezohlednil předložené důkazy. Žalovaný odepřel žalobci možnost řádné obrany, neprovedl dokazování, nepřiměřeně zasáhl do právní jistoty žalobce a nevypořádal se s jeho argumentací. Nevyjádřil se ani k žádosti žalobce o zařazení nabídky společnosti SOR Libchavy do správního spisu a provedení tohoto důkazu. Popřel tak procesní práva žalobce a narušil rovnost účastníků řízení.

3. Žalobce b) se taktéž domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že nebylo prokázáno, že by požadavkem na minimální objem nádrže zadavatel vytvořil jakoukoliv překážku hospodářské soutěže. Žalovaný neprovedl navržené důkazy a učinil závěry bez opory ve spise. Stanovené požadavky jsou běžné, snadno splnitelné a nejsou nepřiměřené. Osoba zúčastněná na řízení (navrhovatel v řízení před žalovaným; dále též „navrhovatel“) má ve svém portfoliu hned několik vozidel splňujících veškeré technické požadavky. Navrhovatel v původním zadávacím řízení podal nabídku bez výhrad či námitek proti zadávacím podmínkám. V zakázkovém řízení před žalovaným si ani na podmínku minimálního objemu palivové nádrže nestěžoval. Kromě navrhovatele a vybraného dodavatele splňují stanovený požadavek také další výrobci. Tento požadavek nemůže vytvořit žádnou překážku otevřené hospodářské soutěži. Žádný z dodavatelů nenaznačil, že by důvodem pro nepodání nabídky byla minimální kapacita palivové nádrže. Spoustu navržených důkazů žalovaný neučinil součástí podkladů. Modely navrhovatele požadavek na palivovou nádrž splní bez nutnosti úprav, a tedy bez dodatečných nákladů. Jde o lehce vyměnitelnou komponentu bez výraznějších nákladů. Opačné tvrzení žalovaného nemá oporu ve správním spise. Výměna palivové nádrže představuje ještě triviálnější záležitost než výměna akumulátorové baterie. Přístup předsedy žalovaného je k těmto otázkám rozporný. Požadavek na palivovou nádrž odrážel legitimní potřeby zadavatele a byl zdůvodněn objektivními potřebami. Žalovaný měl v první řadě prověřit, zda je požadavek excesivní či zjevně nepřiměřený, a zda tedy vytváří objektivní překážku hospodářské soutěže. Vytýkaný požadavek objektivně nebyl způsobitelný kohokoliv znevýhodnit. Za této situace nebyl důvod požadovat po zadavateli podrobnější vysvětlení. Tato podmínka nemohla způsobit neúčast dodavatelů v původním zadávacím řízení. Rámcová dohoda byla navíc zcela splněna, neboť na jejím základě již nelze objednat žádné další autobusy. Výklad žalovaného je *contra legem*. Realizační smlouvy jsou na rámcových dohodách nezávislé. Žalovaný se nezabýval tvrzením, že na straně zadavatele jsou dány důvody zvláštního zřetele spojené s veřejným zájmem, které odůvodňují pokračování plnění rámcové dohody, popř. alespoň odložení zákazu plnění. Závěrem žalobce žádá o přednostní projednání žaloby.
4. Žalovaný ve svých vyjádřeních odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žaloby zamítl. Dojezd vozidla nelze zvažovat pouhou kapacitou palivové nádrže, a proto požadavek na objem palivové nádrže nemůže být pouze dojezdem vozidla odůvodněn. Požadovaný parametr bylo možno stanovit průměrným dojezdem určité sumy kilometrů na jednu naplněnou nádrž. Zadavatel neodůvodnil požadavek na minimální velikost palivové nádrže, čímž vytvořil bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže. Mezi závěry k požadavku na vyšší kapacitu baterií a k požadavku na velikost nádrže je odlišnost spočívající v technické stránce. Argumentace, že pokud dodavatelé mohou požadavek splnit, nemůže se jednat o překážku hospodářské soutěže, je zcela mylná. Každá zadávací podmínka klade překážku hospodářské soutěži. Zatímco konkurenční výhoda je vázána na určitého dodavatele, překážky hospodářské soutěže mohou být kladeny neurčitému okruhu dodavatelů. Skutečnost, že určitý dodavatel je schopen požadavky splnit, neznamená, že překážky hospodářské soutěže neexistují. Bylo-li prokázáno, že se jedná o požadavek bezdůvodný a současně, že jím bylo zasaženo alespoň v potenciální rovině do hospodářské soutěže, je takový požadavek rozporný s § 36 odst. 1 ZZVZ. Pokud daný parametr není odůvodněn logicky vůbec, není třeba posuzovat přiměřenost k zásahu do hospodářské soutěže. Navrhovatel posuzovaný parametr rozporoval v námitkách a následně i odkazem na námitky v návrhu. Zadavatel odpovídá za obsah zadávací dokumentace objektivně v plném rozsahu. Jelikož § 63 odst. 1 písm. a) ZZVZ hovoří o určitém druhu předchozího zadávacího řízení, předpokládá se, že toto samotné řízení proběhlo v souladu se zákonem a důvodem, proč zadavatel neobdržel žádnou nabídku, je objektivně pouze nezájem dodavatelů. Pokud existuje i jiný důvod, není postup zadavatele v souladu s účelem tohoto ustanovení. Absentuje materiální podmínka použití jednacích řízení bez uveřejnění. Postup žalovaného byl zároveň jediným možným, kterým mohl navrhovatel hájit svá práva poté, co původní řízení bylo zastaveno. Uzavřením realizačních dohod není nutně vyčerpána rámcová dohoda. Zadavatel totiž nemusí

množství plnění vyčerpat. Pokud by se zákaz plnění omezil pouze na smlouvy realizační, účastníkům rámcové dohody by takový zákaz nebránil uzavřít dle platné rámcové dohody realizační smlouvu novou. Ve vztahu k důvodům zvláštního zřetele hodným spojeným s veřejným zájem žalovaný odkazuje na prvostupňové rozhodnutí.

5. Osoba zúčastněná na řízení považuje za velmi nešťastnou část napadeného rozhodnutí, která popírá dílčí zjištění žalovaného v prvním stupni. S odůvodněním napadeného rozhodnutí se proto neztotožňuje. Další důvody nezákonnosti postupu zadavatele, které v návrhu uváděla, nebyly žalovaným vyvráceny, pouze se jimi nezabýval pro nadbytečnost. Zadavatelem zmiňované autobusy v nabídce osoby zúčastněné nařízení jsou městské, zatímco předmětem plnění byly meziměstské autobusy. Mezi těmito typy autobusů diametrální odlišnost. Její nabídka vycházela z oprávněných požadavků původního zadávacího řízení, avšak logicky nebyla schopna naplnit ty požadavky, které byly nezákonné a diskriminační. Není zřejmé, proč nebyla oslovena zadavatelem v rámci tržních konzultací. Do svých výrobků dodává nádrže na míru, které jsou tvarované dle vnitřního prostoru autobusu. Nejedná se tedy o generické zboží, které by bylo možno pořídit za deset tisíc. S tím je spojena i povinnost provést homologaci provedených změn. Zadavatel měl posuzovat deklarovanou dojezdovost jako součin objemu nádrže a spotřeby. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
6. Žalobce b) v doplňujících podáních dodává, že údajné rozdíly mezi městským a meziměstským autobusem a náročnost provedení výměny palivové nádrže měly být zjišťovány v řízení před žalovaným. Z § 36 odst. 1 ZZVZ plyne, že žalovaný musí nejprve zkoumat, zda určitá zadávací podmínka vytváří reálnou či potenciální překážku hospodářské soutěže, a teprve pokud ano, má se zabývat tím, zda byla taková překážka vytvořena důvodně. Výklad předsedy žalovaného, že každá zadávací podmínka znamená překážku hospodářského soutěže, a zkoumá pak pouze její důvodnost, není slučitelný se směrnicí č. 2014/24/EU. Na posouzení, zda se jedná o překážku hospodářské soutěže, má zásadní vliv to, zda se jedná o požadavek na levnou, triviální položku, kterou má každý dodavatel možnost jednoduše a bez výrazných nákladů ve vozidle vyměnit. Žalovaný od prověřování této otázky bezdůvodně upustil. Předmětnou podmínku v základní nabídce bez problémů splní všichni dostupní dodavatelé na relevantním trhu. Není úkolem žalovaného zadavateli vnucovat jiné alternativní způsoby uspokojení jeho potřeb. Žalovaný neprovedl navržené důkazy, a dokonce je ani nezařadil do správního spisu. V následných zadávacích řízeních se žalobce podřídil vůli žalovaného a stanovil požadavek na minimální dojezdovou vzdálenost. V té souvislosti již obdržel několik žádostí o vysvětlení. Potvrzuje se tedy, že tento parametr není vhodný a bude způsobovat problémy.
7. Osoba zúčastněná na řízení ve svém následném podání především poukazuje na řadu dalších nezákonností týkajících se původního zadávacího řízení, které ve svém návrhu namítala.
8. V rámci ústního jednání žalobce b) a žalovaný setrvali na svých stanoviscích a žalovaný nad rámec toho vyjádřil pochybnosti o zákonnosti dalších kroků žalobce b) v souvislosti s projednávanou věcí.
9. Po provedeném ústním jednání (po skončení dokazování a přednesení konečných návrhů) žalovaný soudu zaslal podání, v němž uvedl, jakým způsobem vede správní spis s tím, že přikládá správní spis i s přílohou.

III. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud v Brně na základě včas podaných žalob přezkoumal napadené rozhodnutí předsedy žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Proto soud neprováděl dokazování k tvrzením žalobce b), že v novém zadávacím řízení přizpůsobil zadávací podmínky

požadavkům žalovaného a obdržel řadu žádostí o vysvětlení. Jelikož se tak stalo po vydání napadeného rozhodnutí, nejde o skutečnosti, které by bylo možné v projednávané věci zohlednit. Soud neprováděl dokazování ani k otázce podjatosti úředních osob, neboť byt' byly v průběhu soudního řízení předloženy listiny, které se týkaly této otázky, nebyla ve vztahu k nim uplatněna řádná žalobní námitka (tj. námitka, kterou by bylo možné považovat za včasnou s ohledem na § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s.).

11. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda vůbec přicházelo v úvahu uložení zákazu plnění rámcové smlouvy, jestliže již byla uzavřena navazující realizační smlouva. Žalobce b) totiž argumentuje tím, že uzavřením realizační smlouvy je již předmět rámcové smlouvy vyčerpán a již podle ní není co plnit (plnění realizační smlouvy není plněním smlouvy rámcové).
12. Podle § 257 písm. l) ZZVZ Úřad zahájené řízení usnesením zastaví, jestliže byl podán návrh na zákaz plnění smlouvy a Úřad zjistí, že závazek ze smlouvy byl splněn.
13. Se žalobcem b) lze souhlasit v tom, že plnění realizační smlouvy je odlišné od plnění smlouvy rámcové, neboť obsahem rámcové smlouvy je *de facto* jen závazek uzavřít jednu či více realizačních smluv. Na první pohled se pak může v určitém okamžiku zdát, že realizačními smlouvami byl zcela vyčerpán předmět rámcové smlouvy a již není možné další realizační smlouvu uzavřít. Ve skutečnosti však nelze další plnění rámcové smlouvy rozhodně vyloučit, neboť samotné realizační smlouvy nemusí být z nejrůznějších důvodů nakonec realizovány. Důvodem může být zásah žalovaného, dohoda smluvních stran, jednostranné právní (popř. protiprávní) jednání jedné ze smluvních stran, ale i další skutečnosti, s nimiž zákon nebo smlouva spojují zánik závazku. V těchto případech mohou smluvní strany uzavřít realizační smlouvu novou a použít při tom jako právní základ stále onu rámcovou smlouvu. Smyslem § 257 písm. l) ZZVZ je vyloučit překum žalovaného tam, kde již nemůže mít reálný dopad. To ovšem není případ rámcové smlouvy, u níž přes uzavření realizačních smluv stále přichází v úvahu, že překum ze strany žalovaného reálný dopad bude mít. S ohledem na účel daného ustanovení se proto soud ztotožňuje s výkladem žalovaného, že dokud nejsou splněny samotné realizační smlouvy, nelze pohlížet ani na závazek z rámcové smlouvy jako na splněný. Uzavření realizačních smluv tudíž není samo o sobě důvodem pro zastavení řízení ve vztahu ke smlouvě rámcové na základě § 257 písm. l) ZZVZ.
14. Dále se soud zabýval námitkami, které směřují proti tomu, jakým způsobem žalovaný interpretoval § 63 odst. 1 písm. a) ZZVZ. Podle tohoto ustanovení zadavatel může použít jednací řízení bez uveřejnění, pokud podstatně nezměnil zadávací podmínky oproti předchozímu otevřenému řízení, užšímu řízení nebo zjednodušenému podlimitnímu řízení, v němž nebyly podány žádné nabídky nebo žádosti o účast.
15. Z citovaného ustanovení je patrné, že zákon explicitně jako důvod použití jednacího řízení bez uveřejnění stanoví pouze skutečnost, že v předchozím otevřeném řízení, užším řízení nebo zjednodušeném podlimitním řízení (soud pro zjednodušení bude používat označení „původní zadávací řízení“) nebyla podána žádná nabídka (resp. žádost o účast). Z textu zákona přímo neplyne, že by byl důvod nepodání nabídek relevantní, nicméně podle názoru soudu je z hlediska smyslu a účelu předmětného ustanovení nezbytné, aby důvod nepodání nabídek nezpůsobil sám zadavatel. Jednací řízení bez uveřejnění je totiž druhem zadávacího řízení, který garantuje volnou hospodářskou soutěž pouze ve velmi omezené míře, a měl by být proto využíván jako zcela výjimečný nástroj. Nelze připustit, aby mohl zadavatel zmařit (ať již zcela účelově či například v důsledku hrubé nedbalosti plynoucí z neznalosti právní úpravy) řádné zadávací řízení a tuto skutečnost následně využít pro to, aby využil výjimečný institut, jakým je jednací řízení bez uveřejnění. Aby k tomu nedocházelo, lze zákonem formálně stanovené podmínky považovat za naplněné pouze tehdy, nenastolil-li situaci, kterou zákon předpokládá, sám zadavatel vlastním přičiněním. Tento materiální korektiv je zákonem výslovně požadován v případě stanoveném v § 63 odst. 5 ZZVZ, ale judikatura správních soudů jej již standardně uplatňuje v případech tzv.

vendor lock-in, které jsou regulovány § 63 odst. 3 ZZVZ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 42/2012-53, a č. j. 5 Afs 43/2012-54, publ. pod č. 2790/2013 Sb. NSS; všechny zde citované rozsudky jsou dostupné též na www.nssoud.cz).

16. Se žalovaným proto soud souhlasí v tom, že je nutno pro účely aplikace § 63 odst. 1 písm. a) ZZVZ přihlížet k tomu, zda důvod neobdržení žádné nabídky v původním zadávacím řízení nepramenil z nezákonného jednání zadavatele v původním zadávacím řízení – např. ze stanovení zadávacích podmínek v rozporu s § 36 odst. 1 ZZVZ. Žalovaný však tuto tezi nepřiměřeně rozšiřuje, neboť fakticky nevyžaduje, aby byla mezi nepodáním nabídek a nezákonností v původním zadávacím řízení jakákoliv příčinná souvislost a nepovažuje za potřebné zkoumat, co bylo skutečně důvodem nepodání nabídek. V této části považuje soud právní názor žalovaného za nesprávný a aplikaci § 63 odst. 1 písm. a) ZZVZ v důsledku toho za nezákonnou.
17. Aby bylo možné učinit závěr o tom, že si zmaření původního zadávacího řízení (tj. v daném případě nepodání nabídek) způsobil zadavatel sám, muselo by být s rozumnou mírou pravděpodobnosti prokázáno, že to byla právě určitá vada původního zadávacího řízení či více vad ve svém souhrnu, co bylo důvodem nezájmu dodavatelů. Musí být tedy dána alespoň v základní míře příčinná souvislost mezi vadami původního zadávacího řízení a neúčastí dodavatelů v tomto zadávacím řízení. Jelikož zákonným předpokladem pro uskutečnění jednacích řízení bez uveřejnění je nepodání žádných (sic!) nabídek v původním zadávacím řízení (tj. nikoliv nepodání nabídky jednoho z mnoha dodavatelů), musí být dána příčinná souvislost mezi vytýkanou vadou a rozhodnutím alespoň podstatné části dodavatelů nepodat nabídku. Na prokazování této vazby přitom žalovaný nesmí rezignovat. Vady zadávacího řízení, které se na rozhodování dodavatelů, zda podají nabídku, nepodílí vůbec či pouze okrajově (resp. pouze v případě jednoho z řady dodavatelů), nelze zohledňovat při aplikaci § 63 odst. 1 písm. a) ZZVZ, neboť na aplikaci tohoto ustanovení nemají žádný vliv ani z hlediska jeho textu (tj. nepromítají se do zákonem vyjmenovaných formálních podmínek použití jednacích řízení bez uveřejnění) ani z hlediska jeho smyslu a účelu (tj. nejde o vady, které by způsobiley neúčast dodavatelů v původním zadávacím řízení, tj. nelze hovořit o tom, že by si právě v důsledku těchto vad způsobil neúčast dodavatelů sám zadavatel). Při posuzování zákonnosti jednacích řízení bez uveřejnění zásadně nelze posuzovat zákonnost zadávacího řízení jiného; posuzování splnění materiální podmínky je výjimkou z této zásady a jako výjimka musí být používána restriktivně. Zákonnost původního zadávacího řízení tedy hraje roli pouze do té míry, v jaké se promítá do naplnění zákonného důvodu pro použití jednacích řízení bez uveřejnění. Řízení o uložení zákazu plnění smlouvy uzavřené v jednacím řízení bez uveřejnění není nástrojem pro nápravu všech nezákonností původního zadávacího řízení.
18. Soud proto považuje za nezákonný závěr žalovaného, že fakticky postačuje nezákonné stanovení jakékoliv zadávací podmínky v původním zadávacím řízení pro učinění závěru o nenaplnění materiální podmínky pro využití jednacích řízení bez uveřejnění. Mezi nezákonností a důvodem pro využití jednacích řízení bez uveřejnění [tj. v případě § 63 odst. 1 písm. a) ZZVZ nepodání žádných nabídek nebo žádostí o účast] musí být dána příčinná souvislost.
19. Ačkoliv se žalovaný příčinnou souvislostí mezi podle něj nezákonným požadavkem na minimální objem palivové nádrže a nepodáním žádných nabídek blíže nezabýval, soud nepovažuje za nutné jej zavazovat k tomu, aby se touto otázkou zabýval podrobněji, a to ze dvou důvodů. V první řadě z obsahu správního spisu a soudem provedeného dokazování jasně vyplynulo, že v daném případě příčinná souvislost mezi vytýkanou vadou a rozhodnutím alespoň podstatné části dodavatelů nepodat nabídku v původním zadávacím řízení neexistovala, neboť předmětnou podmínku je zjevně schopna bez jakýchkoliv větších obtíží splnit celá řada dodavatelů (jak vyplývá z provedeného dokazování produktovými listy řady autobusů jednotlivých výrobců). Kromě toho soud provedl k důkazu záznamy o předběžných tržních konzultacích k jednacím řízením bez uveřejnění mezi žalobcem b) a třemi dodavateli, z nichž plyne, že na dotaz žalobce b), co bylo důvodem jejich neúčasti v původním zadávacím řízení, žádný z nich nezmínil, že by

tímto důvodem bylo diskriminační, respektive nepřiměřeně omezující nastavení některé ze zadávacích podmínek. Jestliže žalovaný neučinil žádná skutková zjištění, která by vyvracela skutečnosti uvedené v záznamech o předběžných tržních konzultacích, neposkytoval správní spis žádný podklad pro závěr o tom, že důvodem nepodání nabídek byla právě podmínka na minimální objem palivové nádrže. I kdyby žalovaný na základě provedeného dokazování (nikoliv pouze na základě ničím nedoloženého tvrzení osoby zúčastněné na řízení, která je *nota bene* konkurentem vybraného dodavatele) shledal, že skutečně existoval dodavatel, který by danou podmínku bez obtíží či zásadních nákladů nesplnil, jednalo by se toliko o důvod neúčasti jednoho z dodavatelů, nikoliv všech či alespoň podstatné části dodavatelů. Je-li naopak zřejmé, že drtivá většina dodavatelů nemůže mít žádný problém s plněním dané podmínky, je evidentní, že důvodem jejich neúčasti tato podmínka nebyla, což navíc tři z dodavatelů žalobci b) nepřímo potvrdili.

20. S ohledem na výše učiněný závěr by již nebylo nutné zabývat se otázkou, zda skutečně požadavek na minimální objem palivové nádrže stanovený v původním zadávacím řízení porušoval § 36 odst. 1 ZZVZ. Soud přesto považuje za vhodné uvést, že pro takový závěr žalovaný neučinil dostatečná skutková zjištění. Tato skutečnost pramení jednak z nesprávného právního názoru žalovaného, jednak z jeho zásadních procesních pochybení při nakládání s předkládanými listinami navrhovanými jako důkazy.
21. Podle § 36 odst. 1 ZZVZ zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.
22. Žalovaný dospěl k závěru, že požadavek na minimální objem palivové nádrže představoval bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže, neboť nebyl logicky odůvodněn, respektive nebyl způsobilý naplnit potřebu, pro kterou dle svého vysvětlení daný požadavek stanovil.
23. Lze souhlasit s obecnou tezí, že prakticky každá zadávací podmínka vytváří překážku hospodářské soutěže, neboť jejím účelem je specifikace požadovaného plnění, tj. vyloučení možnosti poskytnout plnění jiné. Nemusí jít přitom o omezení hospodářské soutěže přímo na trhu výrobku, který je poptáván, ale také na subdodavatelských trzích (např. v tomto případě na trhu s palivovými nádržemi). Tyto teze ovšem samy o sobě nic nevyovídají o tom, zda je určitá podmínka v rozporu s § 36 odst. 1 ZZVZ. Tento rozpor může vyvolat pouze podmínka, která vytváří překážku hospodářské soutěže bezdůvodně. O bezdůvodnosti lze hovořit tehdy, jestliže zadavatel není schopen logicky zdůvodnit (nikoliv nutně již v rámci zadávacích podmínek), proč danou podmínku stanovil, nebo jestliže důvod, který uvedl, daná podmínka nesleduje (buď proto, že není vůbec způsobilá naplnit zadavatelem uvedený cíl, nebo proto, že se podle zjištěných skutkových okolností jedná toliko o zástupný důvod).
24. V posuzované věci soud na základě obsahu správního spisu a dokazování provedeného před soudem dospěl k závěru, že požadavek na minimální objem palivové nádrže nebyl bezdůvodný. Z úvah žalovaného je patrné, že podle něj je požadavek bezdůvodný, jestliže existuje vhodnější způsob stanovení zadávacích podmínek pro dosažení zadavatelem proklamovaného cíle (důvodu zakotvení předmětné podmínky). Takovou interpretaci ovšem nelze obecně přijmout.
25. Podle názoru soudu není možné stanovit univerzální pravidlo pro posuzování toho, kdy jsou zadavatelem proklamované důvody (jeho legitimní potřeba) postačující pro stanovení určitého požadavku, takže již nelze hovořit o bezdůvodné překážce hospodářské soutěže. Posouzení se vždy musí odvíjet od konkrétních skutkových okolností. Obecně však lze říci, že požadovaná míra souvislosti mezi zadávací podmínkou a tvrzenou potřebou se do značné míry odvíjí od toho, nakolik je stanovený požadavek v daném segmentu trhu běžný a zda je jednoduše splnitelný a v porovnání s hodnotou veřejné zakázky nenákladný, nebo naopak technicky komplikovaný a zdatelně navyšující cenu plnění. Požadavek, jehož splnění nemůže nikomu z dodavatelů činit jakékoliv potíže, totiž omezuje hospodářskou soutěž pouze marginálně, a není

proto rozhodné, že zadavatel může hospodářskou soutěž omezit prakticky stejně marginálně stanovením jiného parametru. Je-li v takovém případě zdůvodnění požadavku racionální a mezi parametrem a legitimní potřebou zadavatele existuje alespoň v základní míře souvislost, nelze hovořit o bezdůvodné překážce hospodářské soutěže. Důvod (legitimní potřeba zadavatele) totiž existuje a s ohledem na charakter požadavku nemá valný význam hledat vhodnější překážku hospodářské soutěže.

26. Zcela odlišná situace nastává tehdy, jestliže určitý parametr klade zcela zásadní překážku hospodářské soutěže, protože je ze strany dodavatelů velmi obtížně splnitelný či velmi nákladný, a tudíž zásadním způsobem ovlivňující nabídkovou cenu (která je navíc často jediným či hlavním hodnotícím kritériem). V takovém případě má posouzení jiných variant nastavení zadávacích podmínek ve vztahu k tvrzené potřebě zadavatele mnohem větší význam, neboť se může výrazným způsobem promítnout do toho, v jaké míře bude v důsledku daného požadavku hospodářská soutěž omezena. Mohl-li zadavatel stanovením vhodnějších parametrů dosáhnout svých potřeb a zároveň znatelně snížit dopad na volnou hospodářskou soutěž, lze hovořit o vytvoření bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.
27. V nyní posuzované věci z dokazování provedeného před soudem vyplynulo, že opatření autobusu palivovou nádrží o objemu 300 l není ani obtížně splnitelné, ani nikterak nákladné (v porovnání s celkovou hodnotou veřejné zakázky). Jednak soud v rámci dokazování z vytištěných stránek PREKOS ATS s.r.o. zjistil, že cena 300 litrové nádrže činí 10 733 Kč a cena 350 litrové nádrže činí 12 524 Kč. Jde tedy o částky marginální v porovnání s hodnotou celého autobusu (dle kupních smluv činila kupní cena jednoho autobusu bez přídatného vybavení 6 819 350 Kč). Z produktových listů různých výrobců pak soud zjistil, že kromě toho, že řada z nich je nabízena s nádrží o objemu 300 l a vyšším, je objem nádrže běžně nabízen variabilní dle volby zákazníka. Je-li instalace nádrže o určitém objemu běžnou záležitostí, není důvod se domnívat, že by její výměna měla činit potíže. Jelikož však měly být dodávány autobusy nové, není patrně ani důvod hovořit o „výměně“ palivové nádrže. Tvrdila-li osoba zúčastněná na řízení, že v jejím případě je výměna palivové nádrže nákladná a obtížně proveditelná (spojená s nutností homologace), toto tvrzení nijak nedoložila, a ve světle provedeného dokazování se toto tvrzení ani soudu nejeví jako pravděpodobné. V každém případě žalovaný pochybil, jestliže vycházel toliko z tvrzení tohoto dodavatele, aniž by je jakkoliv ověřoval. Svůj přístup nemůže žalovaný odůvodňovat tím, že pouze tento dodavatel zná své autobusy a je navíc odborníkem v dané oblasti (jak uvedla jeho zástupkyně u soudního jednání). Musí přihlídnout k tomu, že se jedná o konkurenta vybraného dodavatele, který má zájem na konkrétním rozhodnutí žalovaného. Jeho tvrzení proto musí žalovaný ověřovat.
28. Zároveň mezi požadavkem na minimální objem palivové nádrže a legitimní potřebou zadavatele spočívající v nenarušování jízdních řádů v důsledku nutnosti dotankování autobusu v průběhu denního provozu zjevně existuje souvislost. V žádném případě nelze říci, že by objem nádrže neměl vůbec žádný vztah k dojezdovosti. Nelze proto souhlasit ani se závěrem žalovaného, že by zadavatel danou podmínku vůbec logicky neodůvodnil. U konkrétního vozidla lze logicky předpokládat delší dojezdovost v případě, že bude mít větší nádrž. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že tento parametr sám o sobě neumožňuje určit konkrétní dojezdovost vozidla či porovnat dojezdovost dvou různých vozidel. Ve spojení s deklarovanou spotřebou (kterou zadavatel ostatně také učinil součástí zadávacích podmínek) takové posouzení provést lze, nicméně je nutno zdůraznit, že požadavek na minimální objem palivové nádrže zadavatel nestanovil jako hodnotící kritérium sloužící k porovnávání nabídek, nýbrž jako minimální požadavek, který musí splnit všichni účastníci zadávacího řízení. Nechtěl-li tedy porovnávat dojezdovost autobusů nabízených různými účastníky zadávacího řízení (nýbrž toliko alespoň v základní míře garantovat určitou dojezdovost), lze mu jen stěží vyčítat, že ji mohl porovnávat lépe. Kromě toho nemůže z povahy věci existovat žádný ideální způsob stanovení dojezdovosti, neboť ta se bude vždy odvíjet od podmínek v reálném provozu (od konkrétní trasy, stylu jízdy,

obsazenosti autobusu apod.). Jelikož se jedná o spíše marginální položku, není důvod požadovat po žalobci b) podrobné zdůvodnění konkrétní hodnoty zvoleného parametru (či dokonce doložení důvodů). Ostatně stejně jako je obtížně zdůvodnitelné to, proč žalobce b) zvolil hodnotu přesně 300 l, bylo by pro něj obtížně zdůvodnitelné, kdyby zvolil hodnotu 200 l či 50 l. Je přitom zjevné, že například autobus s nádrží 50 l by žalobci b) příliš neposloužil, a proto byl určitý požadavek na velikost nádrže odůvodněný, nejednalo-li se o požadavek excesivní (což žalovaný ani netvrdil).

29. Soud proto uzavírá, že požadavek na minimální objem palivové nádrže lze v daném segmentu trhu považovat za snadno splnitelný a nenákladný, a tudíž kladoucí toliko zanedbatelnou a nikoliv bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže. Za této situace nelze považovat tento požadavek za rozporný s § 36 odst. 1 ZZVZ pouze proto, že legitimní potřebu zadavatele, kterou tato zadávací podmínka sledovala, bylo možné naplnit vhodnější zadávací podmínkou, která by taktéž kladla toliko minimální překážku hospodářské soutěže. Pro úplnost soud dodává, že ve správním řízení ani nebyly zjištěny žádné konkrétní indicie, které by naznačovaly, že by důvod stanovení dané podmínky byl pouze zástupný.
30. Ve světle právního názoru žalovaného je pochopitelné, proč neprováděl dokazování ke skutečnostem, které na rozdíl od něj zdejší soud považuje pro účely aplikace § 36 odst. 1 ZZVZ za rozhodné. Tento nedostatek však soud částečně napravil vlastním dokazováním. Primárním důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí je navíc již samotná skutečnost, že žalovaným tvrzené porušení uvedeného ustanovení nemělo za následek nepodání žádné nabídky v původním zadávacím řízení (tj. mezi tvrzenou nezákonností a zrušením původního zadávacího řízení nebyla dána příčinná souvislost). Nakládání s důkazy ze strany žalovaného však bylo navíc spojeno s mnohem zásadnější procesní vadou, kterou z povahy věci soud vlastním dokazováním nenapravitel a kterou bude muset napravit pro účely dalšího řízení sám žalovaný. Jak totiž soud ověřil z předloženého správního spisu, ten zjevně nebyl veden v souladu se zákonem a řadu předložených listin žalovaný neučinil jeho součástí.
31. Zdejší soud i Nejvyšší správní soud žalovanému v jiných věcech opakovaně připomenul, že součástí správního spisu musí zůstat vše, co svědčí o úkonech správního orgánu a účastníků řízení, tj. veškeré podklady získané samotným žalovaným i předložené účastníkem řízení, bez ohledu na to, jak je žalovaný posléze vyhodnotí jako relevantní. Zcela zřetelně tento názor vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 8 As 236/2016-58, a zdejší soud pak v rozsudku ze dne 5. 2. 2020, č. j. 31 Af 18/2018-131.
32. I listiny, které žalovaný nepovažuje za relevantní, tedy musí zůstat součástí správního spisu, potažmo přílohou spisu, u níž by ovšem muselo být ze samotného obsahu správního spisu vždy zřejmé, jak s ní bylo nakládáno (samotný správní spis musí obsahovat jednak informaci o tom, že je k němu připojena příloha, jednak záznamy o tom, kdy příloha byla připojena, odpojena, vrácena apod.). Nelze souhlasit s názorem, že správní spis by měl obsahovat pouze „relevantní“ listiny, přičemž je to žalovaný, kdo „relevantnost“ při zařazování listin do správního spisu posuzuje. Jestliže totiž učiní součástí správního spisu pouze jím vybrané listiny, znemožní komukoliv přezkoumat správnost jeho úvahy o „relevantnosti“, kterou navíc ani specificky k jednotlivým listinám nikde nevyjádří. Obsah správního spisu za této situace závisí toliko na jeho libovůli a nelze na základě něj posoudit, zda byl skutkový stav skutečně zjištěn dostatečně. Aby vůbec mohl žalovaný postupovat tak, jak postupuje, musí si nejprve učinit představu o skutkovém stavu s tím, že následně do spisu zařazuje pouze podklady, které jeho představu podporují. Takový postup je ovšem principiálně chybný. Správní orgány mohou skutkový stav zjišťovat (a hodnotit) až na základě všech podkladů, které jsou součástí správního spisu. Nejprve tedy musí utvořit správní spis, následně zákonným způsobem zjišťují obsah podkladů (v případě důkazů dokazováním), poté podklady hodnotí a až nakonec mohou dospět k závěru o tom, jaký je zjištěný skutkový stav a naopak ho ty které listiny obsažené ve spise podporují.

33. Součástí správního spisu musí být vše, co si pro účely daného řízení opatřil sám správní orgán a co mu poskytli účastníci řízení, proto, aby se se všemi těmito podklady mohl seznámit nejen správní orgán, ale také účastníci řízení a posléze případně soud v rámci soudního přezkumu. Jestliže se se všemi podklady neseznámí správní orgán, nelze považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný. Jestliže se s nimi nemůže seznámit účastník řízení, mohou být krácena jeho procesní práv. Jestliže se s nimi nemůže seznámit soud, nemůže věcně přezkoumat zákonnost správního rozhodnutí (zejména nemůže objektivně vyhodnotit, zda správní orgán veškeré podklady, které měl k dispozici, vyhodnotil v souladu se zákonnými požadavky).
34. Určité listiny (zejména originály listin, které je nutno vrátit tomu, kdo je poskytl) lze vést jako přílohy spisu, nicméně v samotném správním spise musí být řádně zdokumentováno, co tvoří danou přílohu, kdy byla připojena a kdy případně vrácena. Pouze tak lze postup žalovaného zpětně přezkoumat. S takovou přílohou by přitom žalovaný musel nakládat jako se správním spisem samotným v tom směru, že by zpřístupnil účastníkům řízení k nahlížení automaticky (neexistovala-li by jiná zákonná překážka) celý správní spis včetně příloh a stejně tak by soudu musel automaticky předložit celý správní spis, včetně příloh. Pokud by již byly přílohy vráceny, soudu by řádná dokumentace této skutečnosti umožňovala přílohy znovu opatřit, zrekonstruovat takto původní podklady rozhodnutí a postup žalovaného v úplnosti přezkoumat.
35. S ohledem na to, jak byl správní spis v této věci veden, a jak byl zdejšímu soudu předložen, se však lze důvodně domnívat, že ani účastníci řízení neměli při seznamování se spisem k dispozici veškeré podklady, které byly žalovanému předloženy. To potvrzují již protokoly o nahlížení do spisu např. ze dne 4. 2. 2019, 12. 2. 2019 či 6. 3. 2019, kde je spis, do něhož bylo povoleno nahlížet, označen spisovou značkou S0032/2018/VZ. Žalovaný přitom přílohu spisu označuje samostatnou spisovou značkou (O0046/2019) a v samotném spise S0033/2018/VZ ji nijak nezmiňuje (o její existenci se lze dozvědět až po velmi podrobném studiu spisu z předkládací zprávy pro předsedu žalovaného). Účastníci řízení tak při nahlížení do spisu nemuseli mít vůbec informaci o tom, že spis doprovází ještě další přílohy, které vede žalovaný odděleně (soudu je z úřední činnosti známo, že tuto skutečnost potvrdil i jeden ze zástupců žalobců v související věci vedené u Krajského soudu pod sp. zn. 31 Af 61/2019). Bez znalosti přílohy O0046/2019 přitom účastníci řízení (ani soud) nemohou vyhodnotit například to, zda žalobce b) k podání ze dne 25. 2. 2019 (zaevidovanému pod označením UOHSX00C3E2Z) skutečně přiložil listinné důkazy, na které se odvolává, či nikoliv. Nedozví se ani to, zda žalovaný přílohy obdržel, ani to, kam je případně založil, když ne do spisu S0033/2018/VZ. Podobně v případě podání žalobce a) ze dne 25. 1. 2019 (zaevidováno pod označením UOHSX00C0B2N) nelze z obsahu správního spisu S0033/2018/VZ zjistit, zda žalobce b) skutečně přiložil jako přílohu záznamy z předběžných tržních konzultací. Správní spis navozuje dojem, že k podání byla přiložena jediná příloha (doručenka k potvrzení o přijetí podání ze dne 28. 1. 2019, která zjevně přílohou předmětného podání být nemohla). Žádný údaj o tom, jaké přílohy žalovaný obdržel a jak s nimi naložil, správní spis S0033/2018/VZ neobsahuje. Pokud by žalovaný skutečně s přílohou O0046/2019 nakládal jako se součástí správního spisu (ač ji zjevně vedl odděleně a ani účastníkům ji automaticky nezpřístupňoval k nahlédnutí a ani soudu ji automaticky spolu se spisem nezaslal), pak postrádá smysl, že do správního spisu 1. 3. 2019 zahrnul zápisy z předběžných tržních konzultací (údajně jako dokument „Vlastní 541 Oddělení VZ 10“), neboť již dávno měly být součástí správního spisu. Konkrétně je měl zřejmě vést v rámci přílohy O0046/2019, neboť je zjevně předložil žalobce a) k podání ze dne 25. 1. 2019. I toto přerazování dokumentů (patrně z přílohy), k němuž ovšem správní spis opět neobsahuje bližší informace (kdo listinu přeřadil a odkud přesně), dokládá, že žalovaný s přílohou O0046/2019 nakládal jako s jakousi interní dokumentací, do které nemá právo kdokoliv nahlížet, neboť obsahuje toliko listiny, které jsou podle žalovaného irelevantní.
36. Zároveň je nutno zdůraznit, že žalovaný zjevně některé podklady vyhodnotil jako irelevantní, aniž by zákonným způsobem zjistil jejich obsah (tj. v rámci dokazování; viz např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 7 As 69/2016-64) a aniž by své hodnocení (konkrétně k jednotlivým předloženým důkazům) kdekoliv přestřel. Způsob vedení správního spisu tak představuje zásadní procesní vadu, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tento nedostatek nemohl být zhojen v řízení před soudem (nebo dokonce po provedeném dokazování a přednesení konečných návrhů, k čemuž směřoval žalovaný svým podáním ze dne 3. 9. 2020, k němuž předložil již údajně kompletní správní spis). Dodatečným předložením úplného správního spisu (i pokud by bylo možné ověřit, že se skutečně již jedná o úplný správní spis) by sice mohly odpadnout překážky v přezkumu některých otázek soudem, nicméně rozhodně by nemohlo dojít k nápravě procesních nedostatků, které mohly mít zásadní vliv na možnost obrany žalobců již v průběhu správního řízení. Předložil-li jeden ze žalobců určité důkazy a druhý ze žalobců se o této skutečnosti přes svůj aktivní přístup (nahlížení do spisu) nedozvěděl a nemohl tak na základě předložených důkazů svou obranu dále rozvíjet, nelze mít za to, že jeho procení práva (zejména právo vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, tj. nikoliv pouze k podkladům, které žalovaný selektivně vybral jako relevantní) byla v plném rozsahu garantována.

37. Vzhledem ke shora učiněným závěrům se krajský soud nezabýval některými dílčími žalobními námitkami, neboť jejich posouzení by nemohlo nic změnit na výsledku soudního přezkumu.
38. K námitkám osoby zúčastněné na řízení stran zúžení původních důvodů (uvedených v návrhu, respektive posléze v prvostupňovém rozhodnutí) pro uložení zákazu plnění smlouvy na předmětnou veřejnou zakázku soud uvádí, že soud přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je to tedy žalobce, kdo určuje rozsah přezkumu a důvody nezákonnosti, jimiž se má soud zabývat. Soud proto nemohl zkoumat, zda předseda žalovaného dospěl ke správným závěrům ohledně ostatních skutečností namítaných v původním řízení. Pro posouzení těch částí návrhu osoby zúčastněné na řízení, kterým se již žalovaný s ohledem na jím učiněné závěry dále nezabýval, bude prostor v dalším řízení před žalovaným. Také proto se soud přes zjištěnou procesní vadu zabýval také meritem věci, aby žalovanému poskytl jasný právní názor, v jehož světle by měl přistoupit také k posouzení ostatních skutečností namítaných původně osobou zúčastněnou na řízení.
39. V této souvislosti soud také zdůrazňuje, že přezkoumává pouze zákonnost těch závěrů, které žalovaný (resp. jeho předseda) vtělí do svého rozhodnutí. Je nepřípustné důvody rozhodnutí obohacovat v rámci soudního řízení. Už vůbec pak není v rámci soudního přezkumu žádný prostor pro různé náznaky širší nezákonnosti postupu zadavatele či podobné spekulace, které rozhodně nijak nemohou podporovat zákonnost napadeného rozhodnutí ani zvyšovat jeho přesvědčivost. Jestliže zástupkyně žalovaného u jednání soudu poukázala na to, že v daném případě nejde pouze o onu v napadeném rozhodnutí konstatovanou nezákonnost, neboť řada dalších kroků zadavatele měla být nějakým způsobem „podivná“ (resp. snad nezákonná) a posuzovaná palivová nádrž je jen jakousi špičkou ledovce, pak tyto údajné „širší souvislosti“ nemohl soud při svém rozhodování jakkoliv zohledňovat. Pokud skutečně měly být důvodem vydání napadeného rozhodnutí i jiné než v něm uvedené skutečnosti, měl k nim žalovaný vést dokazování a následně je explicitně uvést mezi důvody rozhodnutí.

IV. Shrnutí a náklady řízení

40. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobami napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož se část zrušujících důvodů (zejména procesní pochybení spojené s nezákonným vedením správního spisu, které se mohlo negativně odrazit na možnostech účastníků správního řízení řádně vykonávat svá procesní práva v průběhu celého řízení) vztahuje i k prvostupňovému rozhodnutí, přistoupil soud také k jeho zrušení (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

41. Výroky o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci byli ve věci úspěšní, soud jim proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému.
42. Náklady řízení žalobce a) představují zaplacené soudní poplatky ve výši 4 000 Kč.
43. Náklady řízení žalobce b) sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 4 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, seps žaloby, seps repliky a účast při jednání soudu) 4 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 4 x 300 Kč. Jelikož je zástupce společníkem společnosti, na jejíž účet vykonává advokacii (Skils s. r. o.) a která je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2 856 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce b) tak činí 20 456 Kč. Soud nepřiznal žalobci b) jím požadovanou náhradu nákladů řízení za dva další úkony právní služby spolu se dvěma režijními paušály. Tyto úkony měly spočívat ve dvou doplňujících vyjádřeních ze dne 18. 3. 2020 a 24. 6. 2020. Soud však tato podání spolu s vyjádřením ze dne 3. 2. 2020 posoudil jako jediný úkon právní služby (sepsání repliky), neboť všechna podání mohla být učiněna v rámci podání jediného. Pokud žalobce navýšil své náklady tím, že jeho zástupce učinil tři samostatná podání, ačkoliv mohlo být učiněno podání jediné, nelze náklady na dvě doplňující podání považovat za důvodně vynaložené, jak požaduje § 60 odst. 1 s. ř. s.
44. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. září 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu